

tau lovon ir įsikibus į jos kraštus visa ilgą vakarą, naktį ir iki pietų šiandien išgulėjau nenusirėdžius. Nebuvo galima nusirengti iš baimės, kad galvą nebersiskelti į sienas ar suverstus baldus. Ir visi keleiviai vien tik savo kabinose kaipp atsaugiausioj vietoj tą dieną slėpėsi nuo audros.

Aš sunkiai sirgau ir apsikabinus Jūs juoda kryželi, kuri idėjote valizon su linkėjimais laimingos kelionės, šaukiausi dangaus pagalbos, Prietelių kad ir šauksiesi, tavęs čia neišgirs.

Mirt nebijoju. Iškeliauvau prisiruošus prie visko. Tačiau laidotuvių jūroje sau negeidžiau. Maža naudos iš manę išalkusiom žuvims — vien kaulai ir tie nestambūs. Nieks manęs čia nepažįsta, nieks ašarą neišlietu ant mano kapelio po vilnimis. Tad maldavau Aukščiausiąjį su kruvinom ašarom, kad leistų man nors gyvai pasiekti žemę, iš kur galėtų manę pargabenti Griškabūdžio kapinynan šalia tėvėlių...

Prisiminiau Kalspijos jūra kelionę 1911 metais, kuomet ir panašiai ant laivo grindų išgulėjau per naktį ir vos nenumiriau. Tada Banaičių Saliutės užjaučiantis balsas protarpiais bent pažadindavo, — „ar dar gyva, tetute“? Čia nei to suraminimo neturėjau. Atėjo gydytojas, slaugė. Pažiūrėjo ir paliko, ką tai išspaniškai užklausęs, o man atsakius „bueno“. Skambinau camarero, kad atneštų kokios vaisių sunkos išsigerti. Po ilgo laukimo atėjo su pilna stikline šerry vyno. Paragavau ir išliejau, aiškindama jam, kad „šnapso“ negeriu — sergu ir negaliu. Vėl ilgai lau-